

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Promptvarii exequialis pars ...

Continens centurias II. dispositionum, quibus themata funebria sive
scripturae dicta varia ...

Bidembach, Felix

Francofurti, 1625

Thema XCVIII.

[urn:nbn:de:bsz:31-130978](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130978)

non omnimodam fore abolitionem, sed commutationem in melius. Alii tamen aliter sentiunt, & sunt etiam rationes in contrarium. At dimittamus illam quaestionem, vel differamus. Nouerimus tamen perire ista: Dominum manere. Non enim indulgendum curiositati humanae. In altera vita plura experiemur, quae hic nescimus.

III. Pars.

Quid de hominibus fiet? Illi ne perpetui erunt hic? Minime. Illis non tam diu dabitur manere, usque dum caeli transeant & terra, sed mox redigentur in puluerem. Morientur, sicut abiicitur subito res nihili, & censentur tanquam floccus aut citiulitium, &c. De his alias saepe.

Locvs. Nol mirari cur homines tam cito abripiantur, cum caelum & terra perdurent aliquot mille annis. Quia homines peccarunt, & indigni sunt, qui fruantur caelo & terra tam diu, Esa. 64. v. 6. Peccata abripiunt sicut ventus.

ADMONITIO. Si illa splendida Dei opificia abolenda, nos etiam moriamur prompto animo.

CONSOLATIO. Cum caetera abolenda sunt, homines reuiuiscunt & in integrum restituentur. Ergo melior conditio piorum.

F I N I S.

T H E M A XCVIII.

Esaï. 64. v. 16.

Tu pater noster. Abraham nesciuit nos, & Israel ignorauit nos. Tu autem Domine pater, redemptor noster à seculo hoc nomen tuum.

D I S P O S I T I O.

Hæc verba patris sunt illius precationis, cuius formulam præscripsit Esaias populo, in captiuitatem Babylonicam abducendo: in qua petunt Judæi penitentes, vt Dominus

Dominus populum suum tristi & graui seruitute Babylonica oppressum, clementer respicere, & in patriam reducere, atque aduentum Messiae dudum desiderati maturare velit. Adferunt autem varia & pathetica admodum argumenta persuadendi: Ex quibus hoc quod iam praelegimus est ferme praecipuum & principalissimum.

Videamus itaque primum ex ore captiuorum, quas causas proponant Domino, ob quas ille pristina sua clementia debeat complecti miseros.

Deinde etiam perpendamus, quare immediate ab ipso Deo petant & expectent auxilium atque solatium: & quare non aliorum quoque implorauerint auxilia & intercessionem.

I. Pars.

Rogant captiui, vt viscera misericordiae denuo ad ipsoe conuertat, cum iam durus in ipsis videatur.

I. Causa, cur se non possit continere, & ob quam cogatur miseris opem ferre, haec est: Tu pater noster es. Et idem mox repetitur: Tu Domine pater noster es. Et idem infra quoque ver. 8. repetitur: Tu pater noster. Nos lutum sumus. Tu figulus noster: nos opera manuum tuarum. Non potest pater relinquere infantem suum: praesertim in maximis difficultatibus constitutum.

Tu itaque qui potes iuuare, cum sis omnipotens, non deseres nos. Cor tuum paternum hoc non patietur, vt destituamur omni ope & auxilio.

II. Tu quoque Redemptor noster es. Semper & vbi que ex omnibus difficultatibus eripuisti tuum populum. Ex fornace ferrea Aegypti liberaisti tuum populum, Deut. 4. v. 20. Ex medio mari eripuisti illos suffocatis hostibus. Ex manibus Amalechitarum, & omnium Chananaeorum, atque aliorum hostium semper liberaisti, &c. Jam itaque idem speramus. Vide Exod. 14. 17. Et lib. Jos.

III. Additur: A seculis multis hoc tibi nomen, quod pater sis, & Redemptor Israelis. Non hodie demum incipis

cipis esse pater. Ante multa secula Moses) Deuter. 32. v. 6. dixit nobis, Te esse patrem nostrum. Et iam ante David nos docuit (Psalm. 103. v. 13.) Quod sicut pater miseretur filiorum, ita tu, &c.

Sic etiam ante multa secula *Redemptorem* te vocavit, Hiob. cap. 19. v. 25. Et saepius eodem nomine David Psal. 19. in fine: & Psal. 70. v. 6. liberator meus, & Psal. 144. v. 2. liberator.

Hoc itaque nomen antiquum servabis praesertim quia David promisit, Psal. 130. v. 8. Te liberaturum Israelam ex omnibus peccatis suis: quae nos in hanc tristem servitutem perduxerant.

Loquens. Eandem plane & consimilem apud Deum argumentandi, hoc est, precandi formulam praescripsit Dominus Iesus Christus, ut intelligamus, Dei mentem hoc epitheto [*patri*] sic percipere, ut nihil possit denegare. Ideoque orare iussit, *Pater noster*.

Et hoc quidem partim propter Deum: partim propter nos. Propter Deum quidem, ut is commoveatur, & rumpantur viscera misericordiae ipsius, sicut dicitur Jer. 31. v. 20. de filio Ephraim. Propter nos autem, ut orantes nihil dubitemus, quin simus accepturi quod petimus. Quia pater est, id videtur Christus simili, Luc. 11. v. 11. Quis vestrum pater, filio lapidem dat, &c. Et ipse Deus Esa. 49. v. 15. Si mater obliuiscatur infantis, ego tamen non. Et propterea semper repetit Christus titulum patris: Pater dabit: Quicquid petieritis patrem, &c. Ioan. 16. v. 23. & 28. Scit pater coelestis. Matth. 6. v. 22. Et quod addit Christus, qui es in caelis, per id omnipotentiam vult doceret, ut sicut vocula [*pater*] de voluntate, ita vocula [*in caelis*] de facultate, nos erudiat.

Quod si haec ex fide sit precaremur, omnia impetremus salutaria. At multi sine mente & sine fide orant.

Sed & *Redemptoris* titulum Christus inseruit Orationi Dominicae, dum iubet orare. Libera (vel redime) quod idem est, a malo. Antiquitus enim haec epitheta sine hi tituli

tituli Deo tribuuntur, & vere quidem. Inde si vellemus, consolationem maximam capere possemus, quod nunquam sit nos derelicturus Dominus, neque in corporalibus, neque in spiritualibus necessitatibus. Ita tamen ut in corporalibus semper iuuet, ad utilitatem nostram, si maxime non semper iuxta voluntatem nostram. In talibus enim orandum, exemplo Christi, Matt. 26 v. 39. non sicut ego volo, &c. Exempla exauditiæ orationis, & subsequentiæ liberationis sunt passim obuia. Israelitæ in Ægypto: Daniel in fouea: Socii in fornace: Jonas in ceto, Paulus & Silas in carcere, &c. Inde fides confirmanda.

II. Pars.

Quare autem Israelitæ captiui immediate Deum compellant? Cur non implorant intercessionem sanctissimorum suorum Patrum & maiorum, Abrahami, Isaaci, Jacobi? Quos sciunt saepe à Deo multa impetrasse, præsertim Abrahamum, cum pro Sodomitis & vicinis intercederet, Gen. 18. v. 26. Nihil illi vnquam à Deo negatum. Quod si vnquam Patrum illorum fuit intercessio necessaria, tum sane fuisset. At respondent illi: *Quid inuocabimus sanctos defunctos? Frustra clamabimus, Sancte Abraham ora pro nobis. Sancte Israel (qui est Iacobus Gen 32. v. 28.) ora pro nobis. Omnes sancti Patriarchæ orate pro nobis.* Etenim Abraham nescit, & Israel ignorat nos. Illi quidem cum in his terris agerent, Ecclesiæ curam gesserunt, iurauerunt suos precibus & intercessionibus. At postquam illi rebus sunt exempti humanis, de his ærumnis nihil amplius nouerunt. Non enim sunt *negotiorum socii*. Quod soli Deo competit, 1 Reg. 8. v. 39.

DOCEMVR: In ærumnis ad solam Deum confugiendum nõ ad sanctos. Quia illi nesciunt quid hic fiat, Deus id nouit. Vide August. in lib. de cura pro mortuis cap. 13. Et insigne est illud magni Eliæ, Pete quod vis *antequam tollar*, 2. Reg 2. v. 9.

F I N I S.

V 5

THE.